

ב"ה.

גָּל יִרְבֶּת לְעֵירָן בְּפִרְשַׁת הַאֲבָרָע
עֲרוֹכִים בַּיָּדִי נָחַם לִיבּוֹבִיךְ
יְוָיָּל עַי מִסְדָּר חֻורָה וְהַשְּׁבָלָה לְמִבּוֹרָרִים וְלִבּוֹרָר
הַסְּתָרָות נַשְׁיָמָרִים בָּאַמְרוּקָה

יתרור (תש"ח)

א. שאלות כללית:

1. השווה את פסוקינו למצות השבת בפרשנ. כי משא לא יזב-יזז
ולמצות השבת בעשרות הדברים שבפ' ראתה ואותהכו.

מה ההבדל בין שלשת המקומות בטעם חביתן לשבת?

2. נאמר בתפילה שארית לשבת:
ישמו משה במתנה חלקי... ושבו לירחות אבני חוריד בידיו וכתווב בהם
שםירת שבת, וכן כתוב בתורה: (שמות לא טז) "ושמרו בני ישראל
ומקשין טפרשי הסדור: לממה לא הוציאו כאן ופסוקאים מתוך שורת הדברים
זוכר את יום השבת לקדשו...". חן לפניו כן מדובר ב"שני לוחות
אבנים" אשר הוריד בידיו. ישב את הפליאה.

ב. זכור את יום השבת לקדשו.
רש"י: וכן פתרונו: תנו לב לזכור תמיד את יום השבת, שגם נזדמן לך חוץ
יפה, תהא מזמןינו לשבת.

רש"ט: כל זכירה ערבה על ימים שעברו, כמו (דברים לא): "זכור ימות עולם",
(שמות י"ג ג') "זכור את ימות הזה אשר זאתם ממצרים"; (דברים טז ז')
"זכור אל תשכח את אשר הקצת את זה, אלוקין במדבר" - אף כאן "זכור את
יום השבת של שת ימי בראשית, כמה שטרח וஹולך" כי שת ימים עתה ח' -
ולפיכך בכתב כאן "זכור" כדי לקדשו, לחירות שונת מילאה.
ספרנבו: זכור: היה תמיד זוכרי את יום השבת בעתקיד ביטוי המעשה כמו "זכור את
אשר עשה לך מלך". וזה תעשה, כדי שתוכל לקדשו. הזהיר שיטסדר האדם
וקומו ביום המעשה באופן טויל להטיח דעתו מלהם ביום שבת.

1. מה בין רש"י לרשותם בפירוש המלה "זכור?"
2. למי משניהם יש להביא סיווע מן הפסוקים המכאים:
ישעה מ' ז' ... לא זכיה אחריתה
אייכה א' ט' ... לא זכיה אחריתה.
3. האם אכן ספרנבו מדרך של אחד משניהם המפרשים הראשונים או בחר
לו דרך שלשנות?

ג. שת ימים תעבד
מכילתא דרשבי: רבינו אומר זו גזרה אחרת, שבטעם שגטוינו ישראל על מזות
עשה של שבת - כך נצטו על המילאה.
רבנן נתן י"א: שמעיה אמר: אהוב את המילאה... ביצה. מלמד שיה אדו
אורח את המילאה ולא יהיה שונא את המילאה, שכם שהטורה נתנה בברית, כך
המילאה נתנה בברית, שנ שת ימים שעבוד ועשית כל מלاكتך ויום השבעה
שבת לה אלוקיך....
ר' יהודה בן-תיריא אומר: מי שאין פלאכה לאשות - מה יעשה אם יש
לו חזך חרבה או שדה חרבה, ילק ויתעסך בה, שנ שת ימים תעבד ועשית
כל מלאכתך... ומתח' מ"ל: "...ועטיח כל מלאכתך" לחביא את מי שיש לו חרבות
או שדות חרבות,ילך ויתעסך בהן.

1) הסבר בטה סופו הדשות הללו מפוזו של טקרא

כיצד אפשר להלכיה שאין דוריחים כפואו של טסוקין

2) מה מוסיף זרשו על ר' יהודיה בן-תיריא על חדש הראשו?

דו שת ימים תעבד ועשית כל מעacketך.
רש"ג: כתובות שבת היא בעינן כל מלacketך עשויה, שלא תמלחת אחר מלاكتך.
חזקוני: הרבח מלacketך, דוגמת (שמות ט' י"ד) "את כל מגמותי".

xx. מה קשה לשניהם ומה בזיכיהם בישוב הקושיה?

xx. מה ראית חזקוני משמות ט' י"ד?

xx. היכן מזינו לך לשון זו במורה?

השאלות המסתונות כשות וחותמנות כשות בימותך. יעננה כל אחד לפני הבתו.